

Febrer 2016

“Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré” (Is 66,13)

Qui no ha vist a un nen plorar i llançar-se als braços de la seva mare? Qualsevol cosa hagi passat, gran o petita, la mare li eixuga les llàgrimes, el cobreix de tendresa i poc després el nen torna a somriure. En té prou amb la seva presència i afecte. Així ho fa Déu amb nosaltres, com una mare.

Amb aquestes paraules, Déu es dirigeix al seu poble que torna de l'exili a Babilònia. Després de veure les seves cases i el Temple demolits, després de ser deportat a un país estranger on ha provat decepció i descoratjament, el poble torna a la seva pàtria i ha de començar des de les ruïnes deixades per la destrucció soferta.

La tragèdia viscuda per Israel és la mateixa que s'ha repetit a molts pobles en guerra, víctimes d'actes terroristes o d'explotació inhumana. Cases i camins arrancats, llocs símbols de la seva identitat arrasats, saqueig de béns, llocs de culte destruïts. Quantes persones segrestades, milions es veuen obligades a fugir, milers han trobat la mort en els deserts o en la ruta del mar. Sembla un apocalipsi.

Aquesta Paraula de vida és una invitació a creure en l'acció amorosa de Déu, fins i tot allà on no se sent la seva presència. És un anunci d'esperança. Ell és al costat dels qui pateixen persecució, injustícia, exili. És amb nosaltres, amb la nostra família, amb el nostre poble. Ell coneix el nostre dolor personal i el de la humanitat sencera. Es va fer un de nosaltres, fins morir a la creu. Per això sap comprendre'ns i consolar-nos. Igual que una mare que agafa el nen a la falda i el consola.

Cal obrir els ulls i el cor per "veure'l". En la mesura que experimentem la tendresa del Seu amor, aconseguirem transmetre-la als que viuen en el dolor i en la prova, esdevindrem instruments de consol. També ho suggereix als Corintis, l'apòstol Pau: “ perquè nosaltres mateixos, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiguem confortar els qui passen alguna pena”. (2 Corintis 1: 4).

És també una experiència íntima, concreta de Chiara Lubich: "Senyor, dóna'm tots els sols ... he sentit en el meu cor la passió que envaeix el teu per tot l'abandó en què neda el món sencer. Estimo cada esser malalt i sol. Qui consola el seu plor? Qui compadeix la seva mort lenta? I qui estreny en el seu cor el cor desesperat? Fes, Déu meu, de ser en el món el sagrament tangible del teu amor: de ser els teus braços, que estrenyen i consumeixen en amor tota la solitud del món. " (1)

Fabio Ciardi

Viurem aquesta paraula - triada per un grup ecumènic a Alemanya - juntament amb molts

germans i germanes de diferents Esglésies, per deixar-nos acompanyar durant tot l'any per aquesta promesa de Déu

[1] Chiara Lubich, *Meditazioni*, Città Nuova, Roma 2008²⁶, p.20.